

ת"פ 13742/04/11 - מדינת ישראל נגד נסים דז'לדטי, אלינה מלר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 13742-04-11 מדינת ישראל נ' דז'לדטי ואח'
לפני כבוד השופטת יהודית אמסטרדם

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שירי פרל ועו"ד מוריה גרין

נגד

הנאשמים

1. נסים דז'לדטי
3. אלינה מלר
ע"י ב"כ עו"ד משה ישראל ועו"ד אלימלך קורצווייל

החלטה

1. ב"כ הנאשם - עו"ד משה ישראל טוען לזכותו בכספים שנתפסו על ידי המאשימה בתיק דנן, וזאת מכח סעיף 21 (ד) לחוק איסור הלבנת הון התש"ס - 2000 (להלן: "**חוק איסור הלבנת הון**").

2. לטענת ב"כ הנאשם, הוא ייצג את הנאשם בתיק דנן במהלך כל ההליך הפלילי, במשך 5 שנים, וכן בתיקים נוספים, וסוכם בינו לבין הנאשם על שכ"ט שישולם לו כמפורט בהסכמים מתאריך 14/7/2009 ו-15/7/2009.

3. לטענת ב"כ הנאשם, הוא התבסס בתום לב על כך שבידי הנאשם מצויים כספים לתשלום שכר טרחתו, ואלו נתפסו על ידי המאשימה.

ב"כ הנאשם עותר אפוא לבית המשפט שלא לחלט מכלל הרכוש התפוס את הסכום המבוקש על ידו.

עוד הדגיש, כי אין מדובר בכספי עבירה, ומחצית מהסכום שייך לנאשם, ואין לנאשם רכוש נזיל אחר שממנו יוכל לשלם לו את שכרו.

4. ב"כ הנאשם הוסיף וציין כי בהסכמת המאשימה שוחרר בינואר 2015 סך של 1,165,000 ₪ מהכספים שנתפסו, וסכום זה הועבר אליו על ידי הנאשם.

ב"כ הנאשם גורס כי כלל הסיבות והנימוקים שפירט בבקשתו מהווים "נימוקים מיוחדים" בגינם יש

להימנע מחילוט הכספים המיועדים לתשלום שכר טרחת המבקש.

5. ב"כ המאשימה מתנגדת לבקשה, ולטענתה ב"כ הנאשם אינו עומד בתנאי "טוען לזכות" כפי שנקבעו בחוק ובפסיקה (ע"א 8679/06 **חביץ ואח' נ' מדינת ישראל ואח'** (פורסם במאגרים, 30.12.2008) (להלן: **פס"ד חביץ**)).

לדבריה, מדובר בחוב שבין הנאשם לבין עורך דינו שהמאשימה אינה צד לו, וב"כ הנאשם לא יכול היה להסתמך על הכספים התפוסים, שכן התביעה הביעה התנגדות נמרצת לשחרור הכספים במהלך כל ההליך הפלילי, ועו"ד משה ישראל היה מודע להתנגדותה.

6. ב"כ המאשימה הוסיפה וציינה כי הסכימה באופן חד פעמי לשחרר סך ₪ 1,165,000 לטובת הנאשם, והדבר נעשה בשים לב להתמשכות ההליך הפלילי.

זאת ועוד, שכר טרחת של ב"כ הנאשם אינו מהווה "הקטנת הפגיעה החברתית שנגרמה מהפעילות העבריינית" כנדרש בפסק דין חביץ.

7. הנאשם, אשר לטענת בא כוחו חתום על הסכמי שכ"ט לא רצה להודות בסכומים המפורטים בהסכם בעת שנשאל בעניין זה על ידי בית המשפט בשלב הטיעונים לעונש.

בית המשפט נעתר לבקשתו ואיפשר לו להגיש את תגובתו בכתב מספר ימים לאחר מכן.

בתגובתו בכתב, ציין הנאשם, כי "**הוא הופתע מהיקף הסכומים האמורים בבקשה**". עוד הוסיף, כי הוא מסכים לשחרור מהקפאה לטובת בא כוחו סכום של כ-250,000 פרנק שוויצרי בלבד המהווים סך של 1 מיליון ₪.

8. הטענה לזכות בכספים מתבססת על "זכות מכרעת בהם" כמפורט בפסק דין חביץ.

בית המשפט אינו אכסניה לבירור היקף ואופי הייצוג שקיבל הנאשם שלא בפני המותב.

לעומת זאת, ההליכים שהתנהלו בפני, אכן מגבשים את זכותו המכרעת של עו"ד משה ישראל בכל הנוגע לתיק דנן.

9. בפס"ד חביץ קבע בית המשפט העליון כי ביישום מנגנון החילוט שבחוק איסור הלבנת הון יש "**לפרש את התיבות 'הטוען לזכות ברכוש' בסעיף 21(ד) לחוק באופן רחב יותר שיקיף את כל בעלי הזכויות במסת הנכסים הכללית של הנידון, ולא רק בעלי זכויות קניין ברכוש התפוס**". בהקשר זה, "**רק בעלי זכות מוכרעת ביחס למסת הנכסים הכללית, או מקצת הימנה, להבדיל למשל**

מטוענים לעילה בכוח ביחס אליה, נכנסים לגדרה של פרשנות זו לסעיף 21(ד) לחוק, כאשר בבחינת הבקשות הספציפיות **"יש ליתן לתיבות 'נימוקים מיוחדים' פרשנות מצומצמת ביותר"**.

10. עיקר המחלוקת נסבה על השאלה האם ניתן לראות "נימוקים מיוחדים" המצדיקים העברת כספים לידי הסנגור, חלף חילוטם. בהקשר האמור, קביעת כלל משפטי המונע לעשות כן בכל מקרה ומקרה, משמעה שלילה מעשית של הנאשם מלהעמיד לעצמו סנגור, ועליו לסמוך על שירותי הסנגוריה הציבורית בהליכים שאינם בתחומי טיפולה הרגילים, ולחלופין לחייבו למצוא "מקורב" או "נדבן" שיתחייב לממן את הגנתו. מצב דברים זה גם עלול להעמיד סנגורים ששכרם משולם בידי אדם אחר מהנאשם במצב של נאמנות כפולה, ולעתים קרובות בניגוד אינטרסים מובנה.

11. המאשימה הפנתה להחלטת בית המשפט העליון ברע"פ 1047/12 עו"ד **מנחם רובינשטיין נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 11.03.2012). שם היה מדובר בכספים שעל פי הנטען מקורם בעבירות מרמה שיוחסו לנאשם. בית המשפט סבר שיהיה חוסר הגינות בכך ש"מגזילת הזולת יממן המבקש את הגנתו, לכאורה. דבר זה אין להלמו ואין להתעלם ממנו", וכן הביע סלידה מהרעיון של "ההשוואה - היצירתית, יש לומר - בין עורך דין המתקשר עם לקוח לצורך ייצוגו בהליך פלילי, לבין נפגעי עבירה שאת כספם שלהם מבקשים לחלט מידי העבריין...".

12. בענייננו, מדובר בעבירה של הלבנת הון על ידי **הסתרת** זהות בעלי הרכוש, ובכספים שיועדו לביצוע עבירה, להבדיל מכספים **שהושגו** בעבירה.

הבעלים לא טען לזכות בהם, שהרי נעלם, וספק אם יופיע, ועל כן אינו צפוי לקבלם חזרה בעין.

המאבק אפוא הוא בין חילוט מלא לטובת הרשות לבין חילוט חלק מהסכום לטובת עוה"ד בגין שכר טרחתו. נסיבות אלו מצדיקות העמדת נקודת איזון שונה בהפעלת שיקול דעתו הרחב של בית המשפט במסגרת הליך החילוט.

13. בהקשר זה, יש לבחון את הבקשה בראי ההליך הספציפי.

שכר הטרחה המבוקש בתיק זה, עבור הגנת הנאשם והגנת נאשמת 3, עומד על 3,300,000 ₪ (לפני מע"מ), מחציתו לפי הסכם מיום 14.07.2013 (נספח 1) ומחציתו לפי הסכם מיום 15.07.2013, שני ההסכמים נושאים את חתימתו של הנאשם.

היקפם של הכספים התפוסים - גבוה, ואף החילוט המבוקש גבוה משמעותית משכר הטרחה המבוקש. לא ניתן אף לומר שמדובר בדרישת סכום חסרת פרופורציות להיקף העבודה שהושקעה, באופן המלמד על חשש לחוסר תום לב או להסתרת עובדות מבית המשפט.

לידי הסנגור כבר הועבר סכום של 1,165,000 ₪ בהתאם להסכמת הצדדים שקיבלה תוקף של החלטת בית המשפט ביום 08.01.2015.

בבית המשפט התחמק הנאשם מאישור הסכום עליו חתם בהסכם עם סניגורו, ולפי הודעתו מיום 03.02.2016 הוא "הופתע מהיקף הסכומים האמורים בבקשה...".

בהודעתו בכתב לא טען הנאשם, כי הסכום המופיע בהסכם אינו נכון, וגם לא התכחש לחתימתו על ההסכם.

לאור זאת, בהתחשב במכלול הנסיבות, נראה שמן הראוי לשחרר לסנגור שכר טרחה מתוך הסכום התפוס, אך בסכום נמוך מן המבוקש על ידו, ובאופן שהסכום יתייחס רק להליך שהתנהל בפני מותב זה.

14. אשר על כן, אני מקבלת את בקשת הסנגור באופן חלקי, ומורה כי תוכר זכותו לקבל מתוך הנכסים התפוסים שכר טרחה בגין הייצוג בתיק דנן בלבד סך של 1,650,000 ₪ בנוסף לסכום שקיבל עד עתה. ברי, כי אין בכך כדי למנוע מהסנגור לפעול במסגרת הליכים אחרים לגביית שכר טרחה נוסף שהוא סבור שמגיע לו מידי הנאשם.

ניתנה היום, ח' אדר א' תשע"ו, 17 פברואר 2016, בנוכחות הצדדים.

יהודית אמסטרדם,
שופטת